

Arrest

nr. 233 605 van 5 maart 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. AHMADZADAH
Vlaanderenstraat 4
2000 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 19 april 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 april 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 januari 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 februari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. AHMADZADAH, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché H. NUYTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 1 januari 1995.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 9 november 2015 en dient op 19 november 2015 een asielaanvraag in.

Op 8 februari 2017 en 7 november 2017 wordt de verzoekende partij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehoord.

Op 17 november 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd.

Bij arrest van 8 juni 2018 met nummer X weigert ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij.

Na België eerst te hebben verlaten, dient de verzoekende partij op 6 augustus 2018 een tweede verzoek om internationale bescherming in.

Op 9 november 2018 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek).

Op 21 januari 2019 dient de verzoekende partij een derde verzoek om internationale bescherming in.

Op 4 april 2019 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en afkomstig te zijn van het dorp Qala Shahi, dat gelegen is in Darai Noor van de provincie Nangarhar. U ging nooit naar school. U deed hier en daar klusjes, maar had geen vast werk. U bent Pashai en soennitisch moslim. U bent religieus gehuwd met [N.] en heeft twee kinderen.

Uw vader werkte vroeger als soldaat samen met uw oom van vaderszijde. Uw vader overleed in 1391 (2012 - 2013) in een zelfmoordaanslag in Anghorbagh in de stad Jalalabad. Uw broer [M.S.] werkte op de luchthaven van Kandahar. Hij was er gedurende zesenhalf jaar piloot, in de rang van Bridman (luitenant). Op een bepaald moment kreeg hij een dreigbrief van de taliban. Ongeveer een maand later volgde de tweede dreigbrief. Hierna besloot uw broer actie te ondernemen. Hij kwam in het geheim naar uw dorp en verzamelde de vertegenwoordigers van het dorp om het probleem te bespreken en te bevestigen op papier. Hij bleef werken. Twintig dagen tot een maand later kreeg u zelf een dreigbrief thuis waarin zowel u als uw broer bedreigd werden. De taliban eiste in de brieven dat uw broer zou stoppen met zijn werk en dat u zich beiden bij de taliban zouden aansluiten. Nadat u uw broer hierover had verwittigd, maande hij u aan het land te verlaten. U verliet Afghanistan op 8-3-1394 (29 mei 2015). U kwam in België aan op 9 november 2015 en u verzocht om internationale bescherming op 19 november 2015.

Ter staving van uw relaas legde u enkele documenten neer: uw taskara, een krantenartikel en kopieën van certificaten van [M.S.], drie dreigbrieven van de taliban, een kopie van de ID-badge van uw broer, foto's van de werkzaamheden van [M.S.], een bevestigingsbrief van de dorpsouderen, twee documenten betreffende de dood van uw vader, een foto van de verwondingen die uw broer kreeg in een verkeersaccident, twee documenten die daarmee verband houden en een enveloppe.

U werd tweemaal gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 8 februari 2017 (notities CGVS) en op 7 november 2017 (notities CGVS 2). Op 17 november 2017 nam het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U ging tegen deze beslissing in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV), die de beslissing van het Commissariaat-generaal evenwel bevestigde op 8 juni 2018.

Hierop trok u naar Zwitserland, waar u opnieuw internationale bescherming zocht. U werd gedeporteerd naar België. Hierop probeerde u in Frankrijk internationale bescherming te verzoeken, maar uw verzoek werd overgedragen aan België, waar u op hier op 6 augustus 2018 een tweede verzoek om internationale bescherming deed. Bij uw tweede verzoek legde u een aantal karaktergetuigenissen van kennissen in België voor. Op 9 november 2018 verklaarde het Commissariaat-generaal uw verzoek niet ontvankelijk, bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maakten dat u aanspraak zou kunnen maken op de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.

Zonder België te hebben verlaten verzocht u op 21 januari 2019 een derde maal om internationale bescherming. U verwijst naar de problemen die u eerder aanhaalde, en geeft ook aan dat uw gezinsleden in Afghanistan onheus behandeld worden omdat u in Europa leeft. Ter staving van uw derde verzoek legt u kopieën voor van: foto's van uw gezin, een brief aangaande uw broer, een brief

houdende bevestiging van uw afkomst, een uitkeringsboekje gemaakt naar aanleiding van de dood van uw vader, en een taskara van uw broer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissarisgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen verklaart de commissarisgeneraal het verzoek niet-ontvankelijk.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze terugverwijzen naar zaken reeds uiteengezet in het asielrelaas dat u in het kader van uw vorige verzoeken hebt afgelegd, met name dat u in Afghanistan een doelwit zou zijn van de taliban omdat uw broer een piloot zou zijn bij de Afghaanse luchtmacht, moet worden beklemtoond dat uw eerste verzoek door het CGVS werd afgewezen omdat u geen familieband aannemelijk kon maken met de persoon van wie u beweerde dat hij uw broer was, en uw vervolgingsrelaas niet geloofwaardig was, een oordeel dat de RvV onderschreef. Het louter herhalen van een reeds ongeloofwaardig bevonden relaas vermag het niet dit oordeel te wijzigen.

U legt heden een aantal documenten voor die de band met uw vermeende broer dienen te bewijzen: kopieën van een taskara van hem, en van een brief van het ministerie van defensie (document 2, 5). Hierover dient primo opgemerkt te worden dat het slechts kopieën betreft die steeds onderhevig kunnen zijn aan het nodige knip-en plakwerk. Secundo kunnen documenten slechts een geloofwaardig relaas ondersteunen, en niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig relaas herstellen. De ongeloofwaardigheid van de voorgehouden band met de man waarvan u beweert dat hij uw broer is werd reeds uitvoerig in de eerste beslissing beargumenteerd aan de hand van uw eigen verklaringen, en bevestigd door de RvV. Deze kopieën die u nu voorlegt vermogen het niet dit besluit om te buigen. Tertio is het trouwens ook zo dat uit informatie toegevoegd aan het dossier blijkt dat documenten in Afghanistan eenvoudig te verkrijgen zijn, hetzij via corruptie of door ze na te laten maken.

U legt ook nog documenten voor die uw herkomst en die van uw familie, en de dood van uw vader dienen aan te tonen (documenten 1, 3, 4). Deze zaken worden evenwel niet betwist door het CGVS en de stukken die u in dit kader voorlegt betreffen dan ook geen nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt.

Ten slotte haalt u ook aan dat uw familie problemen kent omwille van uw verblijf in Europa, waardoor men u als afvallige zou bestempelen, en wat u bij terugkeer ook problemen zou opleveren. Het blijft hier evenwel slechts bij een blote bewering, en u toont dit op geen enkele manier in concreto aan. Honderdduizenden Afghanen verblijven momenteel in Europa en andere Westerse landen zoals de VS, Australië etc., waardoor iemand die wat tijd in het Westen doorbracht voor de Afghanen thuis vandaag de dag allerminst als uitzonderlijk gezien zal worden, laat staan laakbaar. Dat men u louter omwille van uw verblijf in Europa als afvallig zou beschouwen, kan daarom niet zomaar voor waar genomen worden, en u toont geenszins het tegendeel aan.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in

de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse verzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Verzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018 (pag.1, 71-77, en 87, beschikbaar op <https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/easo-country-guidance-afghanistan-2018.pdf> of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. EASO wijst er op dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afgaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. In de meerderheid van de Afgaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat

incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van 'open combat' of hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het Commissariaat-generaal benadrukt voorts dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in Jalalabad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Vanuit Jalalabad kan u doorreizen naar de omliggende districten Behsud en Surkhrod, gelegen ten noorden en ten westen van het district Jalalabad. Gelet op het strategische belang van deze weg, worden gerichte veiligheidsoperaties door de autoriteiten op deze weg uitgevoerd en is controle over de weg van groot belang voor de autoriteiten. Het gegeven dat veiligheidsoperaties onderweg plaatsvinden belet niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017 (pag. 1-68 en 195-201, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>); het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018 (pag. 1-24 en 111-118, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>; en de COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud en Surkhrod van 18 maart 2018, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_in_jalalabad_behsud_en_surkhrod.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat gewapende militante groeperingen zoals de taliban en Islamitische Staat (ISKP) actief zijn in de meer afgelegen delen van de provincie. Zo is ISKP hoofdzakelijk openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. De taliban is op zijn beurt voornamelijk sterk aanwezig in de westelijke districten van de provincie. De taliban en ISKP bestrijden elkaar voor de controle over territoria en de aanwezige mijnen, in het bijzonder in het Tora Bora gebied van waaruit diverse goederen van en naar Pakistan gesmokkeld worden. De zuidelijke en zuidwestelijke districten worden het meest getroffen door deze gewapende strijd. Het CGVS benadrukt dat aan verzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio

en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er in hun hoofde geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Inzake de veiligheidssituatie dient echter herhaald en benadrukt te worden dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor de stad Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt. In het bijzonder voor Jalalabad, één van de grotere steden in Afghanistan, dient opgemerkt te worden dat het geweldsniveau en de typologie van het geweld er erg verschillend is van de rest van de provincie Nangarhar. De stad is stevig in handen van de overheid en er werden bijkomende veiligheidsmaatregelen genomen in de laatste maanden, zoals een overdracht van de controle over de veiligheid van de stad aan het Afghaanse leger, wat een positieve impact op de algemene veiligheidssituatie in de stad tot gevolg heeft. Het geweld is er voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van aanslagen met bremmbommen (IED's), mijnen en andere explosieven. Daarnaast vonden er ook een aantal complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. Hoewel veel van deze complexe aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers bij deze aanslagen niet het voornaamste doelwit zijn. Daarnaast werd Jalalabad voornamelijk in de eerste helft van 2018 getroffen door enkele grootschalige aanslagen opgeëist door ISKP, waarbij "soft targets" gevisieerd werden: bij deze aanslagen zijn de slachtoffers voornamelijk burgers en betreft het licht bewaakte locaties.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad bovendien groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, en Surkhrod, respectievelijk ten noorden en ten westen van de stad Jalalabad. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van de stad Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Uit de beschikbare informatie blijkt bovendien dat de typologie van het geweld en het conflictpatroon in de districten Jalalabad, Behsud en Surkhrod gelijklopend is, en in alle drie de districten kan het gros van het geweld toegeschreven worden aan de taliban of ISKP. Hoewel het geweld in de drie districten voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is echter niet van dien aard dat het inwoners van Jalalabad, Behsud of Surkhrod dwingt hun woonplaats te verlaten, zoals blijkt uit het aantal intern ontheemden (IDP's). De drie districten blijken daarentegen een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Waar blijkt dat de Taliban volgens hun eigen rapportering over een zekere mate van controle beschikt in Surkhrod en het district als gecontesteerd wordt aangeduid door andere bronnen, dient erop gewezen te worden dat dit niet volstaat om te besluiten dat er sprake is van een uitzonderlijke situatie in de zin van artikel 48/4, § 2, c) Vw. Er dienen immers diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen te worden om in het kader van een alomvattende benadering het reële risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren. Volgende indicatoren worden in dat opzicht bijzonder relevant geacht: het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun regio van herkomst te verlaten. Uit de analyse van de veiligheidsincidenten in het district Surkhrod blijkt dat in de rapporteringsperiode sprake was van 30 geregistreerde incidenten, waarbij geweld in het district voornamelijk doelgericht is, waarbij de doelwitten de Afghaanse veiligheidsdiensten of opstandelingen betreffen, en er regelmatig melding gemaakt wordt van operaties van de veiligheidsdiensten waarbij opstandelingen worden gedood. Ook

vielen in deze periode occasionele burgerslachtoffers te betreuen. Uit de beschikbare informatie blijkt echter niet dat de betwiste controle in het district een dermate ernstige impact heeft op de veiligheidssituatie in Surkhrod dat er voor burgers een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is louter op basis van hun aanwezigheid in het district.

Niettegenstaande er zich in het district Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk verschillende geweldsniveau en de typologie van het geweld in de drie districten in vergelijking met de provincie Nangarhar, de controle van de veiligheidsdiensten in de districten, het relatief beperkte aantal conflict gerelateerde incidenten, waarbij de tweede helft van 2018 een duidelijke daling van het geweldsniveau inhield, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de vaststelling dat de districten een toevluchtsoord zijn voor burgers die het geweld in andere regio's ontvluchten. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Jalalabad in uw hoofd dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Jalalabad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 30 augustus 2018 blijkt dat een intern vluchteralternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

In de EASO Guidance Note wordt een intern vestigingsalternatief voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen over het algemeen redelijk geacht. In de Guidance Note wordt gesteld dat er, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan besloten worden dat verzoekers die tot deze categorieën behoren, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien.

Het CGVS benadrukt hierbij dat er niet van uitgegaan wordt dat een intern vestigingsalternatief per definitie mogelijk is voor elke Afghaanse verzoeker om internationale bescherming die tot één van voornoemde categorieën van personen behoort. Het CGVS past het principe van een intern vestigingsalternatief slechts toe wanneer er in concreto wordt vastgesteld dat de verzoeker over een reëel verblijfsalternatief beschikt elders in Afghanistan.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Jalalabad vestigt. In uw eerste verzoek werd hieromtrent het volgende opgemerkt, wat hernomen werd door de RvV:

" U verklaart dat u voorafgaand aan uw vertrek uit Afghanistan twee dagen bij uw oom van moederszijde G. U. (...)verbleef (CGVS 2, p. 4). Toen u daar verbleef, woonde hij achter het Kabul Ada station in de stad Jalalabad (CGVS 2, p. 4). Dat hij ondertussen verhuisd is naar het dorp Lingra dat gelegen is in het district Darai Noor, zoals u zegt (CGVS 2, p. 4), acht het Commissariaat – generaal weinig geloofwaardig. U stelt immers dat hij de stad verliet omdat een vriend van hem plots werd gearresteerd en gefolterd door de taliban (CGVS 2, p. 4). Los van het feit dat het bevreemdend is dat u de naam van deze vriend niet kent (CGVS 2, p. 5), is het ook erg bedenkelijk dat uw oom de stad zou verlaten

hebben omwille van schrik voor de taliban. Immers, uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad veel beter is dan de situatie in de andere districten van de provincie Nangarhar (zie administratief dossier). Dat uw oom dan verhuisd zou zijn naar een gebied waar de taliban n t meer vertegenwoordigd is dan in de stad Jalalabad, louter uit schrik door hetgeen de taliban zijn vriend aandeed, is dan ook niet logisch. Het CGVS kan dan ook geen geloof hechten aan het feit dat uw oom G. U. (...)de stad Jalalabad verliet. Het feit dat uw oom G. U. (...)u voorheen al opgevangen heeft (CGVS 2, p. 5), onderstreept een goede verstandhouding met hem. Bovendien kan opgemerkt worden dat u aangeeft dat uw neef van vaderszijde, G. A. (...), in Jalalabad land ter beschikking kreeg van de overheid omdat hij kreupel is (CGVS 2, p. 8). Hij zond u de documenten op die u vroeg in functie van uw asielaanvraag (CGVS 1, p. 3). Dit benadrukt dat hij u gunstig gezind is. Het CGVS is dan ook van oordeel dat u beschikt over een sociaal netwerk bij een vestiging in Jalalabad. Overigens, en niet in het minst, dient nog aangestipt dat u tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde dat uw vrouw en kinderen op dat moment verbleven bij uw oom in de stad Jalalabad (vragenlijst DVZ, punt 15), terwijl u bij het CGVS verklaarde dat zij op heden terug in uw dorp Qalai Shahi wonen (CGVS 2, p. 3). Ze zouden volgens u zelfs nooit in het huis van uw oom in Jalalabad verbleven hebben (CGVS 2, p. 10). Gevraagd hoe het dan komt dat u tijdens het interview bij DVZ vermeldde dat uw vrouw en kinderen daar toen woonden, geeft u aan dat u dit niet heeft gezegd (CGVS 2, p. 10). Dit geeft echter allesbehalve een plausibele verklaring en ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid. Het lijkt er dan ook sterk op dat u uw links en het bestaan van een netwerk in deze stad tracht te verdoezelen. Uit bovenstaande blijkt evenwel dat er sterke aanwijzingen zijn dat u wel degelijk over de nodige contacten in deze stad beschikt waarop u in geval van terugkeer kan rekenen.

Er zijn geen redenen om aan te nemen dat deze beoordeling niet langer correct is.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5,   3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2,   1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57,   1, 2e lid, 3  van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggrijping van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 1 van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen en bijlagen, Genève, 28 juli 1951, goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, B.S. 4 oktober 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 48/4, 51/8, 57/6/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de

Vreemdelingenwet), van het motiveringsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

2.1.1. Vooreerst geeft de verzoekende partij een theoretische uiteenzetting omtrent de door haar aangehaalde middelen. Vervolgens betoogt de verzoekende partij dat:

“Bij hun huidig verzoek heeft verzoeker toch een aantal elementen naar voren gebracht waaruit de Commissaris-Generaal zou kunnen besluiten om zijn verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te verklaren en dus ten gronde te onderzoeken.

Vooreerst dient te worden benadrukt dat verzoeker de volgende nieuwe elementen voorlegde. Ter ondersteuning van zijn derde verzoek legde hij kopieën voor van: foto's van zijn gezin, een brief inzake zijn broer, een brief met betrekking van zijn afkomst, een uitkeringsboekje gemaakt naar aanleiding van de dood van zijn vader, en een taskara van zijn broer.

De verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat het louter herhalen van een reeds ongeloofwaardig bevonden relaas vermag het niet het oordeel wijzigen. Verzoekers eerste verzoek werd door de verwerende partij afgewezen omdat hij geen familieband aannemelijk kon maken met de persoon van wie hij beweerde dat hij zijn broer was en het element dat zijn vervolgingsvrees niet geloofwaardig werd geacht.

Wat betreft de documenten inzake verzoekers broer, met name een kopie van een taskara van hem en een brief van het ministerie van defensie zijn de motieven van de bestreden beslissing niet afdoende. De redenen van de verwerende partij dat deze documenten slechts kopieën betreffen, dat de documenten slechts een geloofwaardig relaas kunnen ondersteunen en dat er in Afghanistan corruptie heerst gaat volgens verzoeker voorbij aan de inhoud van deze documenten en de verklaringen van verzoeker. De verwerende partij is zeer onzorgvuldig, nu zelfs voor uw Raad een raadsel is wat er in die brief van het ministerie van defensie vermeld staat en of dit in de lijn is wat verzoeker heeft verklaard. Het is glashelder dat de motieven niet afdoende zijn.

Verzoeker legde ook nog documenten voor die zijn herkomst en die van zijn familie, en de dood van zijn vader dienen aan te tonen. De verwerende partij stelt uitdrukkelijk dat deze zaken niet betwist worden door het CGVS, maar stelt dat de stukken die verzoeker neerlegt geen nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt. Het is dan ook voor verzoeker een vraag waarom de verwerende partij geen nieuwe analyse maakt van verzoeker en diens situatie en van zijn familie.

In het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan 30 August 2018⁵ wordt gesteld dat Kabul geen intern vluchtalternatief biedt. De Verenigde Naties duidt de provincie Kabul als de plaats met het grootste aantal burgerslachtoffers, voornamelijk door de willekeurige aanvallen in de stad Kabul. Burgers die deelnemen aan het openbaar leven lopen wel degelijk dagelijks gevaar. Daarbij dient ook in rekening te worden gebracht dat de socio-economische situatie van de stad onhoudbaar is geworden door de enorme bevolkingsgroei van de laatste jaren. Het grootste deel van de inwoners van de stad leeft in informele huizen of in sloppenwijken en meer dan de helft van de huishoudens heeft te kampen met ernstige voedselonzekerheid. Daardoor besluit UNHCR dat Kabul geen intern vluchtalternatief biedt.

Blijkens EASO Country of Origin Information Report Afghanistan Security Situation van mei 2018 is de veiligheidssituatie in Kabul verergerd:

Insurgent groups in Kabul (City/Province) Both the Taliban and IS carry out high- profile attacks in Kabul city (62), and the Haqqani network is also said to commit attacks in Kabul city (63). In total in 2017, ISKP claimed responsibility for 14 suicide and complex attacks in Kabul city (64). Analyst Thomas Ruttig stated that 'it is increasingly difficult to assess the claims and to attribute responsibility'. He added that 'there are indications that the diverse pro-IS groups are claiming attacks that have not been carried out by them'(65), Specifically for Kabul, both Ruttig and UNAMA suggested that some attacks may be executed by 'terror cells' or 'terrorists for hire' inside the city, on behalf of several insurgent groups (66). US officials are reported to fear overlap and convergence in enabling networks of both the Haqqani Network and the ISKP in Kabul (67).

According to independent analyst Ruttig, there has been a 'peak of attacks' in January 2018, although the modus operandi of the Taliban have not changed (68).

According to a BBC study of January 2018, based on research conducted between 23 August and 21 November 2017, the Taliban have a 'medium active and physical presence' in Surobi, defined as being attacked at least three times a month, and low activity/presence (district attacked at least once in three months) in the districts of Paghman, Farza, Qarabagh, Musayi, Khak-e Jabbar and Surobi (69).

In the period 1 January 2017— 31 January 2018, ISKP-related incidents (acts of violence against civilians and skirmishes) were reported in sources consulted by ACLED in Kabul Province (70)."⁶

Ook in het rapport 'General Security Situation in Afghanistan and Events in Kabul', geupdatet 25.02.2019:

"For information on the security situation in Kabul during the period from January 2010 to November 2018, see the following report:

- ACCORD: Afghanistan: Entwicklung der wirtschaftlichen Situation, der Versorgungs- und Sicherheitslage in Herat, Mazar-e Sharif (Provinz Balkh) und Kabul 2010-2018, 7. Dezember 2018
<https://www.econet.net/?n/file/local/2001546/Afghanistan+Vorsorgungslage+und+Sicherheitslage+2010+bis+2018.pdf>

For information from 2012 through to 2015, see the following archived version of the featured topic:
<https://www.econet.net/en/document/1422774.html>

'Security in Kabul has sharply deteriorated throughout 2016. ' (BBC News, 22 December 2016)

"Det: var i perioden fra januar til slut august 2016 en reduksjon i antallet. høyprofilerte, komplekse sekkangrep i Kabul by sammenlignet med tidligere år. Altså det i de siste årene i gjennomsnitt har vært to til tre komplekse angrep i måneden, ble det i de siste åtte månedene av 2016 gjennomført ett til to angrep per måned. Ved månedsskiftet august/september 2016 var det gjennomført 14 komplekse angrep (litt av disse i august), hvilket representerte en nedgang sammenlignet med samme periode i 2015, da det ble gjennomført 22 komplekse sekkangrep i byen. Samme periode 120 i 14 var luttet 18 (internasjonalkilde. e-post 2016). Taliban antas å ha stått bak de fleste komplekse angrepene i Kabul by i 2016. Unntakene dreier seg blant annet om de tre tilfellene hvor Daesh har påtatt seg ansvar for angrepene. I det ene sekkangrepet et som ble utført av Daesh den 23. juli 2016 (se blant annet Landin o 2016), var det hazaer som ble rammet. Det andre av Daesh' angrep, var mot en shia-moske i forbindelse med ashura-feiringen i oktober 2016 og det tredje angrepet var et sekkangrep mot en shia-moske. Angrepene skiller seg fra Taliban's fremgangsmåte ved at de rettes mot klart så vile mål og ikke mot myndigheter, afghanske sikkerhetsstyrker eller vestlige interesser, og også fordi det var målrettede angrep direkte mot den afghanske shiabefolkningen. " (Landin o, 25 November 2016, p. 10-11)

"UNAMA continued to document the highest levels of civilian casualties in Kabul province, mainly from indiscriminate attacks in Kabul city. [...] 88 per cent resulted from suicide and complex attacks carried out by Anti-Government Elements in Kabul city. " (UNAMA, 15 February 2018, p. 4)

"In Kabul province. UNAMA documented 1,831 civilian casualties (479 deaths and 1,352 injured) between January and December 2017, a 4 per cent increase compared to the year 2016.

The leading cause for civilian casualties in the province were suicide and complex attacks, followed by improvised explosive devices (IEDs) targeted/deliberate killings. " (UNAMA, 15 February 2018. p. 67)

"Suicide and complex attacks continued to disproportionately affect civilians in Kabul city, which recorded 1,612 civilian casualties (440 deaths and 1,172 injured) - 17 per cent more than in 2016, and 70 per cent of all civilian casualties from these tactics in 2017. " (UNAMA, 15 February 2018, p. 29),

2.1. Timeline of incidents in Kabul since January 2017

For a timeline from January 2011 to December 2012 see the following archived version of this featured topic: <http://www.econet.net/local/link/249674/360146.en.html>

For a timeline from January 2013 to December 2013 see the following archived version of this featured topic: <http://www.econet.net/local/link/270108/385159.en.html>

For a timeline from January 2014 to December 2014 see the following archived version of this featured topic: <http://www.econet.net/local/link/304849/428111.en.html>

For a timeline from January 2015 to December 2015, see the following archived version of this featured topic: <https://www.ecoi.net/local link/335466/464119 en.html>

For a timeline from January 2016 to December 2016, see the following archived version of this featured topic: <https://www.ecoi.net/en/document/1422900.html>

For a timeline from January 2017 to December 2017, see the following archived version of this featured topic: <https://www.ecoi.net/en/document/2002268.html>

JANUARY 2019

'At least four people were killed and more than 90 were wounded when a car bomb exploded near a foreign compound in the east of Afghanistan's capital, Kabul, on January 14, officials said. There was no immediate claim of responsibility for the attack, but Interior Ministry spokesman Najib Danish said the blast had targeted Green Village, where some foreign NGOs and workers used to be based. Twenty-three children are among the injured, the ministry's deputy spokesman, Nasrat Rahimi, said. " (RFE/RL, 14 January 2019)

"The Taliban has claimed responsibility for a bombing in Kabul that killed at least four people. The explosion near a fortified foreign compound late on January 14 also wounded 113 people, according to the Health Ministry. ■ RFE/RL, 15 January 2019)

DECEMBER 2018

'Afghan officials say at least 43 people were killed as fighters stormed government offices in the eastern part of the capital Kabul, triggering an hours-long gun battle. Health Ministry spokesman Waheed Majroh said another 25 people were wounded in the December 24 raid on a compound housing the Ministry of Public Works and other offices. Militants stormed the compound as a suicide bomber detonated his explosives at the entrance, sending government workers running for their lives. ... There was no immediate claim of responsibility for the attack, although similar incidents in the past have been blamed on the Taliban or Islamic State (IS) militants. " (RFE/RL, 25 December 2018)

"An Afghan police officer and a security guard have been killed in Kabul during a 24-hour standoff between police and the stepson of Afghanistan's former defense minister, Abdul Rahim Wardak. Six police officers and a journalist were also wounded in the gunbattle that began on December 3. " (RFE/RL, 4 December 2018)

NOVEMBER 2018

"At least ten people killed as a result of a Taliban attack on Camp Anjuman (Kabul) November 28: remain vigilant, ... According to security officials, at least ten people were killed and 19 more wounded in an attack launched by Taliban fighters on a private security company's installations at Camp Anjuman (Police district 9, Kabul) on the evening of Wednesday, November 28 (local time). Reports indicate that militants detonated a suicide vehicle-borne improvised explosive device (SVBIED) before engaging security forces with small arms fire.

Further attacks on high-value targets are possible in Kabul in the near term. The Taliban have issued a statement claiming responsibility for the attack. " (Garda World, 29 November 2018)[xxv]

'Afghan authorities are working to identify those responsible for a suicide bombing that killed at least 55 people and wounded scores more who were attending a religious gathering in Kabul.

The victims included religious scholars from all over Afghanistan, invited by the Ulama Council to celebrate the birth anniversary of Prophet Muhammad on November 20/ (RFE/RL, 21 November 2018)

'At least six people have been killed in a suicide bombing in Kabul targeting a protest by Afghanistan's mainly Shi'ite Hazara minority, officials say. Security officials told RFE/RL that a suicide bomber detonated his explosives on November 12 close to where hundreds of Hazaras were protesting the government's failure to protect their community from Taliban attacks. "

'RFE/RL, 12 November 2018)

"A US major has been killed in an apparent insider attack while serving with the military in Afghanistan. Brent Taylor, 39, died in Kabul on Saturday [3 November 2018] while serving in the US Army National Guard helping to train members of the Afghan security forces. The mayor of North Ogden, Utah, leaves behind a wife and seven young children. Another service member was wounded during the shooting, the second insider attack against US forces in Afghanistan in the past two weeks. The attacker appeared to

have been a member of the Afghan National Defence and Security Forces, according to the Utah National Guard. Me was shot by other Afghan forces after opening fire. " (BBC, 5 November 2018)

OCTOBER 2018

"1On 31 October 2018}a suicide bomber struck outside Afghanistan's largest prison on the eastern edge of Kabul, killing at least seven people, including prison workers and security personnel officials said. Interior Ministry spokesman Najib Danish said that the attacker targeted a bus carrying prison workers early on October 31. The sprawling Pul-e Charkhi prison houses hundreds of inmates, including scores of Taliban militants. According to Abadullah Karimi, a prison official, the attack occurred near the prison gate where a number of visitors were waiting to pass a rigorous security check before entering. Another hve were wounded in the blase, the officials said. " (RFE/RL, 31 October 2018)

Ook de objectieve berichtgeving over de huidige situatie in Afghanistan is allesbehalve rooskleurig, de rode draad in het verhaal is dat burgers ten prooi vallen aan het geweld dat zich dagelijks afspeelt in Afghanistan.

De verwerende partij stelt dat verzoeker over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Daargelaten dat de veiligheidssituatie ook in Jalalabad verslechterd is, dient te worden verwezen naar verzoekers verklaringen waarbij hij verklaarde dat ook zijn familie problemen kent omwille van zijn verblijf in Europa waardoor men verzoeker als afvallige zou bestempelen en wat hem bij terugkeer problemen zou opleveren. Ten onrechte heeft de verwerende partij geen oog voor verzoekers profiel.

Het rapport 'Westernised returnees to Kabul' kan ook toepassing vinden in verzoekers geval. Dat verzoeker problemen zal ondervinden blijkt uit het volgende:

"The migrants and refugees who return to Afghanistan have varied reintegration needs, often depending on the conditions of their return. Research has shown that many individuals who are forcibly returned to Afghanistan face additional challenges and that many feel abandoned, stigmatized, and marginalized.⁴⁸ This section examines a few of the specific barriers migrants face to rebuilding a life in Afghanistan after return, as well as difficulties reintegration programs have encountered in seeking to meet these needs.

I. No Home to Return to: " IAm Afghan, but I Am Not Actually from Afghanistan "

Return policies usually seek to return migrants to their country of nationality. Yet for Afghans, decades of migration and displacement have complicated, and sometimes eroded, ties to their "home" country. In many cases, there is a clear distinction between ones homeland and ones home. Afghans who migrate to Europe may be travelling not from Afghanistan, but from another country of long-term residence.⁴⁹ In interviews with Afghan migrants in France,⁵⁰ for example, many had travelled to Europe after years of living as refugees or migrants in Iran.

Those who are returned from Europe to Afghanistan may thus have few connections or networks in the country. Unaccompanied minors who grew up in Iran or elsewhere but are returned to Afghanistan are particularly at risk as they may never have lived in their "home" country. Without the proper support system, the return of these minors and young adults to Afghanistan is unsustainable. '8

Verzoeker is van mening dat de verwerende partij een grondiger onderzoek diende te voeren. Het is voor verzoekers een raadsel waarom de verwerende partij verzoekers daaromtrent niet grondig heeft gehoord op de zetel van het CGVS.

Voorts verwijst verzoeker naar een rapport van Amnesty International van oktober 2017 over terugkeerders, waaruit duidelijk blijkt dat een terugkeer naar Afghanistan zeer zorgwekkend en gevaarlijk kan zijn:

"The message is clear: deportations will increase, irrespective of the dangers to which people are exposed upon return. To effect these returns, European countries have arbitrarily called some areas of Afghanistan "safe," relying on the idea of an "Internal Flight Alternative" (IFA).

In other words, the authorities recognise that the person's province of origin is dangerous, but expect them to live elsewhere in the country. For example, several European countries consider Kabul to be a safe place. However, UNAMA reports that the province continues to be the site of the highest number of civilian casualties, mainly in Kabul city, accounting for 19% of all civilian casualties in the entire country, The concept of IFA is both legally questionable and — in the case of Afghanistan — factually unsound.

The UN Refugee Agency, UNHCR, as expressed serious reservations about the concept of IFA, which has no basis in the Convention

Relating to the Status of Refugees. Furthermore, UN and other expert reports make clear that civilian casualties and serious security incidents are occurring across Afghanistan, from North to South and East to West. The security situation is volatile and the multiple armed groups operating in the country are seeking to hold, capture or recapture territory. There is no credible possibility of durable IFA option. European countries' determination to return people to Afghanistan regardless of widespread insecurity, is clear in their efforts to deport vulnerable young people. This includes unaccompanied children, as well as young adults who originally reached Europe as unaccompanied children. Children face the same dangers as everyone in Afghanistan, but also face additional risks, of which the European authorities are aware. The EU-funded, IOM-run "European Réintégration Network Programme for Afghanistan" has acknowledged the particular vulnerability of unaccompanied children returned from Europe, noting the complete absence of national legislation governing their care, or of local or international NGOs that could provide them with support.

Volgens de UNHCR-richtlijnen dienen de beoordelende autoriteiten rekening houden met individuele en contextuele omstandigheden zodat de verklaringen van de kandidaat-vluchtelingen geenszins op een abstracte wijze moeten worden beschouwd:

"The applicant's statements cannot be considered in the abstract, and must be viewed in the context of the relevant background situation.

Verzoeker heeft getracht alle relevante elementen/stukken waarover hij beschikt aan de asielinstanties voor te leggen. Hij heeft de nodige inspanning geleverd om zijn vrees aan te tonen.

Ter zake kan dan ook worden geconcludeerd dat verzoekende partij weldegelijk nieuwe elementen in de zin van art. 57/6/2 Vw. heeft aangebracht en dat deze elementen ten gronde dienen te worden onderzocht.

Het enig middel is gegrond."

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. X; RvS 31 oktober 2006, nr. X; RvS 10 oktober 2006, nr. X; RvS 10 oktober 2006, nr. X; RvS 21 september 2005, nr. X; RvS 21 september 2005, nr. X). De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. X). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Juridisch kader

De bestreden beslissing werd op grond van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet genomen. Dit artikel luidt als volgt:

“§ 1.

Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen

bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.

Bij het in het eerste lid bedoelde onderzoek houdt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in voorkomend geval rekening met het feit dat de verzoeker zonder geldige uitleg heeft nagelaten, tijdens de vorige procedure, in het bijzonder bij het aanwenden van het in artikel 39/2 bedoelde rechtsmiddel, de elementen te doen gelden die de indiening van zijn volgend verzoek rechtvaardigen.”

Voormeld artikel geeft aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid om een volgend verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk te verklaren indien door de verzoeker om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten worden voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 dezelfde wet in aanmerking komt. Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

(oud) Artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet vormt een gedeeltelijke omzetting van de bepalingen vervat in de Europese Richtlijn 2005/85/ EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, en meer bepaald van artikel 32, § 4. De parlementaire voorbereiding (*Parl.St. Kamer*, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 21-24) die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet dat thans *mutatis mutandis* werd ondergebracht in het nieuwe artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, verduidelijkt dat de commissaris-generaal in zijn beoordeling van de nieuwe elementen alle elementen en bevindingen die door de verzoeker om internationale bescherming worden aangereikt, evenals elk relevant gegeven waarover hij beschikt ook al wordt dit niet door de asielzoeker zelf voorgelegd. De parlementaire voorbereiding geeft vervolgens aan dat de kans op internationale bescherming bijvoorbeeld aanzienlijk vergroot wordt:

- wanneer de veiligheids- of mensenrechtensituatie in het land van herkomst van de asielzoeker dermate gewijzigd is dat er zich in voorliggend geval een nood aan internationale bescherming opdringt; wanneer de asielzoeker nieuwe elementen aanbrengt die afbreuk doen aan de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing; of
- wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en tegelijkertijd aannemelijk maakt dat deze niet eerder konden worden aangebracht.

De kans op internationale bescherming wordt daarentegen niet aanzienlijk groter

- wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn;
- wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen;
- wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd;
- wanneer ze slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken;
- wanneer ze een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig bevonden werd;
- wanneer ze louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen.

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming, heeft geen enkele impact op de *ratio legis* die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013,

noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (*Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116*).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.2. Onderzoek van de nieuwe elementen

Vooreerst stelt de Raad vast dat de volgende pertinente motieven van de bestreden beslissing niet betwist of weerlegt worden: *“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.”* Deze motieven worden integraal overgenomen door de Raad.

Na lezing van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij haar vluchtrelaas zoals uiteengezet tijdens haar eerste verzoek om internationale bescherming herhaalt, met name dat ze afkomstig is uit het dorp Qalai Shahi gelegen in het district Darai Noor in de provincie Nangarhar. Zij stelt dat haar broer op de luchthaven van Kandahar werkt, als piloot in de rang van Bridman (luitenant). Haar broer ontving op een zeker moment een dreigbrief van de taliban en nog een tweede brief een maand later. De broer van de verzoekende partij kwam dan in het geheim naar het dorp en verzamelde de vertegenwoordigers van het dorp om deze problematiek te bespreken. Ongeveer een maand later, ontving de verzoekende partij zelf een dreigbrief waarin zowel zij als haar broer werden bedreigd. Zij werden gevraagd om zich bij de taliban aan te sluiten. Hoewel de broer van de verzoekende partij na deze bedreigingen bleef werken, drong hij erop aan dat de verzoekende partij Afghanistan zou ontvluchten.

Uit de beslissing van 17 november 2017 blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen concludeerde dat de verzoekende partij haar vluchtrelaas niet aannemelijk maakte, gelet op de vaststelling dat er onvoldoende aangetoond wordt dat de heer M.S. ook daadwerkelijk de broer van de verzoekende partij is. Bij arrest van 8 juni 2018 met nummer 205 085 weigert ook de Raad de vluchtelingenstatus aan de verzoekende partij omdat er geen geloof gehecht kan worden aan de vluchtmotieven van de verzoekende partij, daar zij geenszins aannemelijk maakt dat zij de broer is van M.S., die piloot zou zijn in het Afghaanse leger.

Bij haar tweede verzoek om internationale beslissing van 6 augustus 2018 heeft de verzoekende partij enkele karaktergetuigenissen van kennissen in België voorgelegd. De commissaris-generaal voor vluchtelingen en de staatlozen oordeelde dat het verzoek niet ontvankelijk was, daar er geen nieuwe elementen voorlagen die de kans aanzienlijk groter maakten dat de verzoekende partij aanspraak zou kunnen maken op internationale bescherming. De verzoekende partij tekende geen beroep aan tegen deze beslissing.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming, de beslissingen met betrekking tot vorige verzoeken om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep er tegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

Ter staving van haar nieuw verzoek om internationale bescherming legt de verzoekende partij de volgende documenten neer: foto's van het gezin van de verzoekende partij, bevestigingsbrief in verband met verzoekers broer, attest aangaande de herkomst van de verzoekende partij, uitkeringsboekje van de vader van de verzoekende partij en de taskara van de broer. Al deze documenten betreffen kopieën.

Wat de brief van het Afghaans Ministerie van Defensie aangaande de broer van de verzoekende partij en de taskara van deze broer betreft, blijkt uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier dat in Afghanistan een erg niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Daarenboven wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld dat: *“U legt heden een aantal documenten voor die de band met uw vermeende broer dienen te bewijzen: kopieën van een taskara van hem, en van een brief van het ministerie van defensie (document 2, 5). Hierover dient primo opgemerkt te worden dat het slechts kopieën betreft die steeds onderhevig kunnen zijn aan het nodige knip-en plakwerk. Secundo kunnen documenten slechts een geloofwaardig relaas ondersteunen, en niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig relaas herstellen. De ongeloofwaardigheid van de voorgehouden band met de man waarvan u beweert dat hij uw broer is werd reeds uitvoerig in de eerste beslissing beargumenteerd aan de hand van uw eigen verklaringen, en bevestigd door de RvV. Deze kopieën die u nu voorlegt vermogen het niet dit besluit om te buigen. Tertio is het trouwens ook zo dat uit informatie toegevoegd aan het dossier blijkt dat documenten in Afghanistan eenvoudig te verkrijgen zijn, hetzij via corruptie of door ze na te laten maken.”*

Waar de verzoekende partij in het verzoekschrift stelt dat er niet afdoende gemotiveerd is, daar er geen samenvatting wordt gegeven van de inhoud van de brief van het Afghaans Ministerie van Defensie, wijst de Raad erop dat met deze kritiek voorbij gegaan wordt aan de vaststelling dat er weinig geloof gehecht kan worden aan de authenticiteit van de documenten, laat staan aan hun inhoud, gelet op de problematiek van knip- en plakwerk bij kopieën en de hoge corruptiegraad in Afghanistan. Bovendien is in het stuk ‘verklaring volgend verzoek’ van 25 maart 2019 wel een samenvatting te vinden van de inhoud van alle neergelegde nieuwe stukken. Op de Dienst Vreemdelingenzaken werd de verzoekende partij immers gevraagd welke documenten zij wenste voor te leggen en wat de inhoud hiervan was. Bovendien werd elk van deze documenten kort vertaald door de aanwezige tolk (dossier huidig verzoek, stuk 5).

Gelet op de relatieve bewijswaarde van de voorgelegde documenten, moeten de voorgelegde documenten in samenhang met de verklaringen van de verzoekende partij in haar eerdere verzoeken om internationale bescherming bekeken worden. Er kan in het kader van haar huidig verzoek om internationale bescherming niet voorbijgegaan worden aan haar verklaringen tijdens haar eerste verzoek om internationale bescherming. Met betrekking tot haar verklaringen werd toen geconcludeerd dat er niet aannemelijk wordt gemaakt dat de verzoekende partij ook daadwerkelijk de broer is van M.S.,

die piloot zou zijn in het Afghaanse leger, gelet op het feit dat de verzoekende partij weinig info kon verschaffen over het werk van haar broer en over de inhoud van de toen bijgebrachte documenten aangaande haar broer. De huidige bijgebrachte documenten doen, gelet op voorgaande vaststellingen, geen afbreuk aan de conclusie die werd genomen in het kader van het eerste verzoek om internationale bescherming.

Voor de overige neergelegde documenten en beweringen van de verzoekende partij, kan ook worden verwezen naar de terechte vaststellingen die werden gedaan in de bestreden beslissing: *“U legt ook nog documenten voor die uw herkomst en die van uw familie, en de dood van uw vader dienen aan te tonen (documenten 1, 3, 4). Deze zaken worden evenwel niet betwist door het CGVS en de stukken die u in dit kader voorlegt betreffen dan ook geen nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt.*

Ten slotte haalt u ook aan dat uw familie problemen kent omwille van uw verblijf in Europa, waardoor men u als afvallige zou bestempelen, en wat u bij terugkeer ook problemen zou opleveren. Het blijft hier evenwel slechts bij een blote bewering, en u toont dit op geen enkele manier in concreto aan. Honderdduizenden Afghanen verblijven momenteel in Europa en andere Westerse landen zoals de VS, Australië etc., waardoor iemand die wat tijd in het Westen doorbracht voor de Afghanen thuis vandaag de dag allerminst als uitzonderlijk gezien zal worden, laat staan laakbaar. Dat men u louter omwille van uw verblijf in Europa als afvallig zou beschouwen, kan daarom niet zomaar voor waar genomen worden, en u toont geenszins het tegendeel aan.”

De verzoekende partij betwist deze vaststellingen niet, maar stelt in haar verzoekschrift dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een nieuwe analyse van haar situatie en van haar familie dient te maken. Zij laat echter na om te verduidelijken waarom dergelijke analyse zou moeten gebeuren, nu niet blijkt dat het gaat om nieuwe elementen.

In haar verzoekschrift stelt de verzoekende partij voorts dat er geen rekening wordt gehouden met haar profiel als ‘verwesterde Afghaan’. Vooreerst kan vastgesteld worden dat de verzoekende partij dit geenszins voor het nemen van de bestreden beslissing aangevoerd heeft. Vervolgens kan ook nog vastgesteld worden dat de verzoekende partij geenszins concretiseert op welke wijze zij als verwesterd beschouwd kan worden, louter dan haar huidig verblijf in Europa. De Raad wijst er ook op dat het feit dat een persoon in zijn of haar land van herkomst niet langer een levensstijl zal kunnen hanteren vergelijkbaar met deze in België, niet volstaat om te voldoen aan de criteria van het Vluchtelingenverdrag. Voorts licht de verzoekende partij niet concreet toe waarom haar in Europa ontwikkelde levensstijl er in haar geval toe zou kunnen leiden dat haar een godsdienstige of politieke overtuiging wordt toegeschreven bij terugkeer. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij of uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen kenmerken heeft. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij deze kenmerken niet kan veranderen, of dat men dit redelijkerwijs niet mag verwachten (HvJ 5 september 2012, gevoegde C-71/11 en C-99/11, pt.71; HvJ 7 november 2013, gevoegde zaken C-199/12, C-200/12 en C-201/12; pt. 71.).

Bijgevolg liggen er geen nieuwe elementen voor die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoekende partij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

De laatste vraag die onderzocht dient te worden is of de veiligheidssituatie in de regio van herkomst van de verzoekende partij zo danig gewijzigd is dat er geen sprake meer hoeft te zijn van een intern vestigingsalternatief. Indien dit niet het geval is, dan dient onderzocht te worden of de veiligheidssituatie in Jalalabad en/of verzoekers persoonlijke omstandigheden, zodanig gewijzigd zijn dat er sprake is van een nieuw element in hoofde van de verzoekende partij.

Uit de in de aanvullende nota weergegeven EASO landenrapporten en de EASO Guidance note van juni 2019 blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld en de impact van het conflict in Afghanistan nog steeds regionaal erg verschillend zijn.

De verzoekende partij verklaart afkomstig te zijn van de provincie Nangarhar, hetgeen door de verwerende partij niet wordt betwist.

Met inachtneming van alle objectieve en actuele landeninformatie die door de partijen wordt voorgelegd, zoals beschikbaar in het rechtsplegingsdossier, kan de Raad zich aansluiten bij de beoordeling van het Europees Ondersteuningsbureau voor Asielzaken (EASO) over de veiligheidssituatie en de mate van

het willekeurig geweld in de provincie Nangarhar (EASO Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis van juni 2019, p.110).

De Raad meent aldus dat, in beginsel, de mate van willekeurig geweld dat het gewapende conflict in de provincie Nangarhar kenmerkt, zodanig hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger, wanneer deze terugkeert naar de provincie Nangarhar, louter op basis van zijn aanwezigheid op het grondgebied van deze provincie een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid.

Een uitzondering moet daarbij worden gemaakt voor de stad Jalalabad en de agglomeratie errond aangezien de beschikbare landeninformatie erop wijst dat de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad en de agglomeratie errond zich onderscheidt van deze in de rest van de provincie Nangarhar. Alles in acht genomen oordeelt de Raad dat de mate van het willekeurig geweld in de stad Jalalabad en de agglomeratie errond heden niet een dermate hoog niveau bereikt dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken regio, louter door zijn aanwezigheid op het grondgebied aldaar, een reëel risico loopt om een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon te ondergaan. Wel stelt de Raad vast dat de mate van het willekeurig geweld in de stad Jalalabad en de agglomeratie een hoog niveau bereikt zodat een mindere mate aan individuele elementen ('a lower level of individual elements') is vereist om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid.

Het is in deze van belang te weten of verzoekers district *in casu* het dorp Tutu gelegen in het district Sherzad, deel uitmaakt van de agglomeratie rond de stad Jalalabad.

De verwerende partij heeft daartoe bij haar aanvullende nota van 17 december 2019 een kaart gevoegd van Jalalabad City Region van 27 november 2019. Ter terechtzitting geeft de verwerende partij aan dat wat op de voormelde interactieve kaart wordt aangeduid als "greater Jalalabad" overeenkomt met wat de verwerende partij in haar aanvullende nota aanmerkt als de "agglomeratie Jalalabad". Verder wordt niet betwist dat het dorp Tutu gelegen in het district Sherzad waarvan de verzoekende partij afkomstig is, zich niet in "greater Jalalabad" en dus niet in de agglomeratie Jalalabad bevindt.

Gelet op verzoekers regio van herkomst, het dorp Tutu gelegen in het district Sherzad in de provincie Nangarhar, dat niet behoort tot de agglomeratie rond de stad Jalalabad, moet worden besloten dat de verzoekende partij afkomstig is van een gebied waar de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van haar leven of persoon.

Uit artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet volgt evenwel dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij zich in dat deel van het land vestigt. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker om internationale bescherming op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. Uit artikel 8 van richtlijn 2011/95/EU, waarvan artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt, blijkt duidelijk dat de bewijslast van het intern vestigingsalternatief bij de verwerende partij ligt. Voor verzoeker blijft de samenwerkingsplicht gelden met dien verstande dat hij in de mogelijkheid wordt gesteld om zijn opmerkingen te laten gelden met betrekking tot het voorgestelde vestigingsalternatief.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij een intern vestigingsalternatief in de stad Jalalabad voorstelt. In de nota met opmerkingen wordt het intern vestigingsalternatief uitgebreid naar de agglomeratie Jalalabad.

Bijgevolg dringt zich een onderzoek naar het intern vestigingsalternatief op.

Dit intern vluchtalternatief moet zowel veilig als redelijk zijn. Hierbij moet rekening worden gehouden met de algemene situatie in het vestigingsalternatief en met de persoonlijke omstandigheden eigen aan de verzoeker.

Hoewel de richtlijnen van UNHCR ("Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 30 augustus 2018) en EASO ("EASO Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis" van juni 2019) inzake een intern vluchtalternatief

niet bindend zijn, is het nuttig om bij het beoordelen van een intern vluchtalternatief deze richtlijnen, waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota's zelf verwijst, in overweging te nemen.

Wat betreft de voorwaarde van veiligheid, overwegen EASO (p. 127) en UNHCR (p. 106-107) dat aan deze voorwaarde is voldaan wanneer de verzoeker in het voorgestelde hervestigingsgebied geen (nieuw) risico loopt op vervolging of ernstige schade.

Wat betreft de redelijkheidsvoorwaarde schuift UNHCR in zijn richtlijnen van 30 augustus 2018 drie maatstaven naar voren om de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief te beoordelen (p. 107-110). UNHCR meent, in de eerste plaats, dat de vraag of een intern vestigingsalternatief redelijk is, geval per geval moet worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker, met name zijn leeftijd, geslacht, gezondheid, handicap, familiale situatie en relaties alsook zijn scholing en professionele achtergrond. In de tweede plaats, benadrukt UNHCR dat een intern vestigingsalternatief redelijk is als de verzoeker in staat is in veiligheid te leven in het voorgestelde gebied (*"in safety and security, free from danger and risk of injury"*). Deze veiligheidsvoorwaarde moet duurzaam zijn en niet illusoir of onvoorspelbaar. UNHCR preciseert dat het volatiele karakter van het gewapend conflict in Afghanistan in overweging moet worden genomen. Betrouwbare en actuele informatie over de veiligheidssituatie in het voorgestelde gebied van hervestiging zijn belangrijke elementen in het beoordelen van de redelijkheid van het voorgestelde intern vestigingsalternatief. Ten derde, meent UNHCR dat een vestigingsalternatief om als redelijk beschouwd te worden de verzoeker toelaat om aldaar zijn mensenrechten uit te oefenen en om te voorzien in zijn levensonderhoud in menswaardige omstandigheden. In het bijzonder moet de verzoeker toegang hebben tot (i) onderdak; (ii) basisdiensten zoals drinkbaar water en sanitair, gezondheidszorg en onderwijs; en (iii) mogelijkheden om te voorzien in levensonderhoud dan wel bewezen en duurzame steun inzake levensonderhoud. Verder meent UNHCR dat een intern vestigingsalternatief enkel redelijk is waar de verzoeker toegang heeft tot een sociaal netwerk bestaande uit leden van zijn (ruimere) familie of etnische groep in het voorgesteld hervestigingsgebied, die bereid en in staat zijn om daadwerkelijke steun in de praktijk te verlenen. De enige uitzondering op deze vereiste van een sociaal netwerk vormen alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen die geen specifieke kwetsbaarheden hebben. In bepaalde omstandigheden kunnen zulke personen overleven zonder familie of gemeenschapssteun in stedelijke en semi-stedelijke gebieden, voor zover deze gebieden onder daadwerkelijke overheidscontrole staan en deze gebieden beschikken over de nodige infrastructuur en mogelijkheden tot levensonderhoud om in elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

In de Guidance nota van juni 2019, wijst EASO erop dat artikel 8 van Richtlijn 2011/95/EU, waarvan artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt, geen criteria aanreikt om de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief te beoordelen. Evenmin kunnen zulke criteria worden teruggevonden in de rechtspraak van het Hof van Justitie. EASO put inspiratie uit relevante rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens en concludeert, in lijn met UNHCR, dat in kader van de redelijkheidstest moet worden vastgesteld dat aan de basisnoden is voldaan, zoals voedsel en voedselzekerheid, onderdak en huisvesting, hygiëne zoals drinkbaar water en sanitair. Daarenboven moet gepaste aandacht worden gegeven aan de mogelijkheden om te voorzien in levensonderhoud en de beschikbaarheid van basisgezondheidszorg (p. 34 en 131-132). Ook EASO benadrukt dat in deze rekening moet worden gehouden met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker, zoals leeftijd, geslacht, sociale achtergrond, scholing, gezondheid, tewerkstelling, familiale en sociale banden, enz. Deze individuele omstandigheden zijn bepalend voor de mate waarin een verzoeker in staat is om te gaan met de algemene omstandigheden in het vestigingsalternatief (p. 135-136).

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing van 4 april 2019 opnieuw gewag wordt gemaakt van een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief in de stad Jalalabad.

Wat betreft de veiligheidsvoorwaarde, merkt de Raad op dat de verzoekende partij, gelet op de ongeloofwaardigheid van haar vluchtrelaas, een vrees voor vervolging in de stad Jalalabad niet aannemelijk maakt en dat bijgevolg evenmin blijkt dat de verzoekende partij om deze redenen een reëel risico op ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, in de stad Jalalabad zou lopen. Voorts dient te worden vastgesteld dat de verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en elementen aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op de doodstraf of executie of op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de stad Jalalabad. Verzoeker maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij in Afghanistan zou hebben gekend.

De beoordeling die de commissaris-generaal in de bestreden beslissing maakte van de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad dateert van 4 april 2019.

Zoals hierboven reeds gesteld, treedt de Raad de analyse van EASO bij dat de mate van het willekeurig geweld in de stad Jalalabad en de agglomeratie daarrond heden niet een dermate hoog niveau bereikt dat moet worden besloten dat elke burger die ernaar toe wordt gestuurd, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt om een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon te ondergaan. Wél stelt de Raad vast dat de mate van het willekeurig geweld in de stad Jalalabad en de agglomeratie errond hoog blijft zodat een mindere mate aan individuele elementen is vereist om aan te nemen dat een burger aldaar een reëel risico zou lopen om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. *In casu* brengt de verzoekende partij geen dergelijke minimale elementen bij. Evenmin blijkt uit de stukken van het rechtsplegingsdossier dat de persoonlijke omstandigheden van de verzoekende partij van die aard zijn dat zij een groter risico loopt dan andere burgers in de stad Jalalabad om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Dit besluit neemt niet weg dat in het kader van een beoordeling van de redelijkheid van het voorgestelde intern hervestigingsalternatief rekening moet worden gehouden met de algemene (veiligheids)situatie in de stad Jalalabad en de agglomeratie errond. Deze beoordeling mag niet worden verward met de beoordeling in het kader van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De vraag is hier niet of verzoeker een risico loopt op ernstige schade in de stad Jalalabad en de agglomeratie errond, hetgeen hierboven al negatief werd beantwoord, maar wel of van de verzoekende partij redelijkerwijze kan worden verwacht dat zij zich aldaar hervestigt, aangezien de veiligheidssituatie is verslechterd. In dit kader merkt de Raad op dat het district Jalalabad in de 'conflict severity map' van UNOCHA op niveau 2 wordt ingeschaald (EASO Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis, juni 2019, p. 85-86). Tenslotte moet ook worden gewezen op het feit dat het conflict in Afghanistan zeer volatiel blijft. De Raad houdt dus, onder meer, rekening met de graad van geweld in de stad Jalalabad en de agglomeratie errond om de redelijkheid van een intern vestgingsalternatief te beoordelen.

In casu, wordt niet betwist dat de stad Jalalabad en de agglomeratie errond onder controle staat van de regering.

Wat betreft de beschikbaarheid van de nodige infrastructuur en mogelijkheden tot levensonderhoud om in elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien, oordeelde de commissaris-generaal in de bestreden beslissing die reeds dateert van 18 oktober 2017 dat: *"Tot slot wordt nog opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de Jalalabad stad zoeken in gehuurde woningen verblijven, of onderdak kregen bij gastgemeenschappen, vrienden of verwanten. De IDP's kunnen daarenboven rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties."* Daargelaten de vaststelling dat de commissaris-generaal niet aanduidt op welke precieze informatie hij zich in 2017 juist baseerde, stelt de Raad vast dat uit de meest recente landeninformatie blijkt dat personen die omwille van het geweld hun toevlucht zoeken in de stad Jalalabad en de agglomeratie errond heden worden geconfronteerd met verschillende moeilijkheden.

In de COI Focus van 18 maart 2019, wordt de situatie van intern ontheemden immers als volgt beschreven:

"Meer dan de helft van de IDP's in Afghanistan wonen in en rond de grote steden, meestal in informele nederzettingen aan de rand. Dat is ook het geval in de omgeving van de stad Jalalabad en de omliggende districten, zoals onderstaande kaarten ook aantonen. Een rapport van Oxfam van mei 2017 stelt dat 59 % van de bevolking in de stad Jalalabad bestaat uit IDP's en/of uit terugkeerders.

[...]

REACH, een humanitaire organisatie, onderzoekt in januari 2017 de situatie van IDP's en terugkeerders in verschillende IDP-nederzettingen in de provincie Nangarhar waaronder ook Jalalabad, Surkhrod en Behsud. Dit onderzoek toont aan dat de ontheemde families in Nangarhar slechts een beperkte toegang hebben tot gezondheidszorg en geconfronteerd worden met een tekort aan voedsel, drinkwater en bestaansmiddelen. In het Humanitarian Needs Overview van december 2017 beschrijft UNOCHA dat tussen februari en juli 2017 het aantal informele nederzettingen bijna verdubbeld is in de provincie Nangarhar (van 29 naar 53) met twee derde geconcentreerd in de drie districten Jalalabad, Behsud en Surkhrod. Veel IDP's uit de omringende districten hebben zich in de stad Jalalabad gevestigd. UNOCHA heeft hierover geen recentere informatie gepubliceerd.

Door de aanzienlijke groei van de populatie in Nangarhar zijn de lokale middelen en basisvoorzieningen, vooral in Jalalabad, volgens verschillende rapporten overbelast. Onder meer de voorzieningen in de gezondheidszorg en het onderwijs staan onder druk. De komst van terugkeerders uit Pakistan en Iran heeft ook gezorgd voor een overaanbod aan dagloners in Jalalabad wat problemen creëert op de arbeidsmarkt. Veel terugkeerders proberen iets te verdienen door mensen te vervoeren met een riksja of trekken naar de stad met handkarren om groenten en fruit te verkopen, wat leidt tot grote verkeersopstoppingen. De werkgelegenheid voor IDP's in Jalalabad is schaars. Ook de huur- en vastgoedprijzen zijn sterk gestegen. Doordat de meeste terugkeerders bij voorkeur zo dicht mogelijk bij Jalalabad willen wonen, zijn de huurprijzen in en rond de stad sterk toegenomen. Een rapport van Oxfam van januari 2018 stelt dat de meerderheid van de terugkeerders het voornemen heeft om in de provincie Nangarhar te blijven. Dat betekent meer stedelijke groei en verdere druk op de lokale middelen, basisvoorzieningen en infrastructuur. De stadsinfrastructuur van Jalalabad is verouderd en is ontworpen voor veel minder mensen: het grote aantal terugkeerders en ontheemden leidt tot overbevolking, files en de groei van sloppenwijken.

Om het tekort aan onderdak in Nangarhar op te vangen, kondigen de Afghaanse autoriteiten verschillende projecten aan. In december 2016 kondigt de viceminister van het ministerie van Vluchtelingen en Terugkeerders de bouw aan van een township in het district Behsud, meer bepaald in de regio Qasim Abad, waar 30.000 gezinnen onderdak zouden krijgen. Daarnaast zijn er ook plannen voor de bouw van twee andere townships in het district Behsud en één in het district Rodat. Die projecten zitten nog in de ontwikkelingsfase. Om de nationale en internationale acties rond terugkeerders en IDP's beter op elkaar af te stemmen, richt de Afghaanse regering in november 2016 het Displacement and Returnees Executive Committee (DiREC) op. In maart 2017 wordt een actieplan goedgekeurd dat focust op de volgende thema's: humanitaire bijstand, identiteitspapieren, toegang tot basisvoorzieningen, adequate huisvesting en de verdeling van stukken land. Een kostenanalyse wordt uitgevoerd en mogelijk zou er ook nog een wetswijziging komen over de verdeling van land aan IDP's en terugkeerders. Binnen het afgesproken tijdsbestek heeft Cedoca geen informatie gevonden over eventuele gemaakte vorderingen.

[...]

Samuel Hall publiceert in 2014 een studie over armoede, voedselonzeekerheid en veerkracht in de grote Afghaanse steden. Dit onderzoek plaatst Jalalabad, naast Kandahar, bovenaan de lijst van Afghaanse steden met het hoogste niveau van voedselonzeekerheid. De toegang tot basisvoorzieningen en -diensten (in het bijzonder toegang tot stromend water) blijkt in Jalalabad minder problematisch te zijn dan in andere steden. De toegang tot elektriciteit blijkt wel een probleem te zijn. De studie van Samuel Hall geeft aan dat veel voedsel in Jalalabad geïmporteerd wordt aan lagere prijzen vanuit Pakistan. Vooral de IDP's in Jalalabad hebben te kampen met voedselonzeekerheid."

Aangaande de persoonlijke omstandigheden van de verzoekende partij wordt in de bestreden beslissing het volgende gesteld:

"U verklaart dat u voorafgaand aan uw vertrek uit Afghanistan twee dagen bij uw oom van moederszijde G(...) A(...) verbleef (CGVS 2, p. 4). Toen u daar verbleef, woonde hij achter het Kabul Ada station in de stad Jalalabad (CGVS 2, p. 4). Dat hij ondertussen verhuisd is naar het dorp Lingra dat gelegen is in het district Darai Noor, zoals u zegt (CGVS 2, p. 4), acht het Commissariaat – generaal weinig geloofwaardig. U stelt immers dat hij de stad verliet omdat een vriend van hem plots werd gearresteerd en gefolterd door de taliban (CGVS 2, p. 4). Los van het feit dat het bevreemdend is dat u de naam van deze vriend niet kent (CGVS 2, p. 5), is het ook erg bedenkelijk dat uw oom de stad zou verlaten hebben omwille van schrik voor de taliban. Immers, uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad veel beter is dan de situatie in de andere districten van de provincie Nangarhar (zie administratief dossier). Dat uw oom dan verhuisd zou zijn naar een gebied waar de taliban n t meer vertegenwoordigd is dan in de stad Jalalabad, louter uit schrik door hetgeen de taliban zijn vriend aandeed, is dan ook niet logisch. Het CGVS kan dan ook geen geloof hechten aan het feit dat uw oom G(...) A(...) de stad Jalalabad verliet. Het feit dat uw oom G(...) A(...) u voorheen al opgevangen heeft (CGVS 2, p. 5), onderstreept een goede verstandhouding met hem. Bovendien kan opgemerkt worden dat u aangeeft dat uw neef van vaderszijde, G(...) A(...), in Jalalabad land ter beschikking kreeg van de overheid omdat hij kreupel is (CGVS 2, p. 8). Hij zond u de documenten op die u vroeg in functie van uw asielaanvraag (CGVS 1, p. 3). Dit benadrukt dat hij u gunstig gezind is. Het

CGVS is dan ook van oordeel dat u beschikt over een sociaal netwerk bij een vestiging in Jalalabad. Overigens, en niet in het minst, dient nog aangestipt dat u tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde dat uw vrouw en kinderen op dat moment verbleven bij uw oom in de stad Jalalabad (vragenlijst DVZ, punt 15), terwijl u bij het CGVS verklaarde dat zij op heden terug in uw dorp Qalai Shahi wonen (CGVS 2, p. 3). Ze zouden volgens u zelfs nooit in het huis van uw oom in Jalalabad verbleven hebben (CGVS 2, p. 10). Gevraagd hoe het dan komt dat u tijdens het interview bij DVZ vermeldde dat uw vrouw en kinderen daar toen woonden, geeft u aan dat u dit niet heeft gezegd (CGVS 2, p. 10). Dit geeft echter allesbehalve een plausibele verklaring en ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid. Het lijkt er dan ook sterk op dat u uw links en het bestaan van een netwerk in deze stad tracht te verdoezelen. Uit bovenstaande blijkt evenwel dat er sterke aanwijzingen zijn dat u wel degelijk over de nodige contacten in deze stad beschikt waarop u in geval van terugkeer kan rekenen. (...)"

De verzoekende partij betwist deze vaststellingen niet. Het gaat *in casu* aldus over een Afghaanse jongeman die geen gewag maakt van enige gezondheidsproblemen. Uit haar verklaringen blijkt dat zij zowel Pashai als Pashtou spreekt (dossier eerste verzoek, gehoorverslag 8 februari 2017, stuk 10, p 2; dossier eerste verzoek, gehoorverslag 7 november 2017, stuk 5, p 2) en dat haar echtgenote en kinderen momenteel in Jalalabad verblijven (dossier eerste verzoek, vragenlijst, stuk 19, vraag 15). Zij verblijven bij een oom van de verzoekende partij. Uit voorgaande terechte vaststellingen blijkt dat er geen geloof gehecht kan worden aan de verklaringen van de verzoekende partij dat haar gezin nooit in Jalalabad heeft verbleven en dat haar oom is verhuisd uit Jalalabad. Aldus beschikt de verzoekende partij over een familiaal netwerk, namelijk haar oom in Jalalabad. Uit de huidige gedragingen blijkt dat verzoekers oom bereid is om verzoekers gezin te helpen. Redelijkerwijze kan er aangenomen worden dat verzoekers oom bereid is om de verzoekende partij en haar gezin minstens tijdelijk verder de nodige ondersteuning te bieden. Verder kan er nog gesteld worden dat uit het voorgaande blijkt dat de familie van de verzoekende partij landbouwgrond ter beschikking heeft in Jalalabad. De verzoekende partij heeft verklaard met dieren en op landen gewerkt te hebben (dossier eerste verzoek, gehoorverslag 8 februari 2017, stuk 10, p 10-11). Aldus kan er verwacht worden, in het kader van haar familiaal netwerk, dat de verzoekende partij (mee) kan werken op deze gronden om eventueel mee te kunnen instaan voor haar eigen noden en die van haar gezin. Zoals reeds vermeld, meent UNHCR in zijn richtlijnen dat het bestaan van een sociaal netwerk een voorwaarde is om een intern vestigingsalternatief als redelijk te beschouwen. *In casu* blijkt aan deze voorwaarde voldaan te zijn. Er zijn in het rechtsplegingsdossier geen elementen te vinden die afbreuk kunnen doen aan deze vaststelling, noch zijn er elementen te vinden die de redelijkheid van het intern vestigingsalternatief aantasten.

In haar verzoekschrift gaat de verzoekende partij geenszins in op bovenstaande vaststellingen, maar stelt zij wel dat er geen rekening wordt gehouden met haar profiel als 'verwesterde Afghaan'. Vooreerst kan vastgesteld worden dat de verzoekende partij geenszins concretiseert op welke wijze zij als verwesterd beschouwd kan worden, louter dan haar huidig verblijf in Europa. Uit voorgaande blijkt dat de verzoekende partij zich kan vestigen in de stad Jalalabad, waar het verblijf van een Afghaan die een tijd in het buitenland heeft verbleven minder zal opvallen dan in haar eigen dorp. Bovendien verwijst de verzoekende partij in haar verzoekschrift naar meerdere rapporten die handelen over Kaboel, en niet over Jalalabad, waardoor zij niet aantoonbaar dat zij in Jalalabad omwille van haar 'vermeend' profiel in de problemen zal komen.

De Raad besluit dat van de verzoekende partij redelijkerwijze kan worden verwacht dat zij zich in de stad Jalalabad van de provincie Nangarhar vestigt.

Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op de Dienst Vreemdelingenzaken de kans kreeg om haar verklaringen met betrekking tot de nieuwe elementen in het kader van haar huidig volgend verzoek toe te lichten en nieuwe documenten voor te leggen. De verzoekende partij werd in deze procedure eveneens bijgestaan door een tolk Pashtou. Voorts werden de procedurele noden van de verzoekende partij onderzocht. De beslissing om de verzoekende partij die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal luidens artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het

voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, brengt de verzoekende partij geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

Derhalve heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van zijn (volgend) verzoek om internationale bescherming.

Waar de verzoekende partij vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf maart tweeduizend twintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS